

2. 21

Я. МАЙДАНИК.

МАНІГРУЛА

КОМЕДІЯ В ОДНІЙ
ДІЇ ЗІ СПІВАМИ
І ТАНЦЯМИ.

1926.

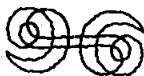

Накладом Української Книгарні
658-660 Main St., Winnipeg, Man.

Я. МАЙДАНИК.

МАНІГРУЛА

КОМЕДІЯ В ОДНІЙ
ДІЇ ЗІ СПІВАМИ
І ТАНЦЯМИ.

1926.

Накладом Української Книгарні
658-660 Main St., Winnipeg, Man.

ДІЄВІ ОСОБИ:

ДЖАН ПЕРЕИМА, господар, літ трицяти.

ЯВДОХА, його жінка.

НІК, їх синок.

ШТИФ ПИРИГ, літ 45, типовий канадійський вуйко.

МАЙК ГЕНСЬОР

ЯКИМ ШАБАТУРА

ПЕТРО ГАПИЧУК

Їх бортівники.

ДЖЕК КУРИЧУК, парубок.

КЕИДА ЧАПИИ, його коханка.

АНДРУХ, товариш Петра.

ХАЄМ, Жид.

ПОЛІСМЕН.

Річ діється в однім місті провінції Манітоби.

ПЕРША ДІЯ.

ДЕБОРАЦІЯ: Сцена представляє міську хату. Перед вікнами Явдоха пере шмаття. Штіф і Майк грають в карти. Яким стріть скрипку а Петро направляє рукавиці.

ПЕРША СЦЕНА.

ШТІФ: Не тринькай, але як маєш грати, то грай!

ЯВДОХА: Ви би, Штіф, ще й гуляти пішли...

ШТІФ: Або щож то я не належу до людей?

ЯВДОХА: Не в голові вам, що роботи нема? Мені завинилисьте за станцію. Жінка пише, що хату ліцитують, а вам лиш та „гола“ в голові. Граєте від рана до вечера. Такий з вас в краю був газда!

Штіф: Не тра, щоби ви знали, який я був в краю газда. В вашім селі, то самі Гуцули, а в нас, бадю, то сама шляхта.

ЯВДОХА: Ой, гірка година з такими шляхтичами. Мені здається, що така шляхта як ви, то на соломі спить, а зубами чіхається. Ха-ха-ха!

ШТІФ: Не тра, не тра, аби чіхалася. Будьте певні, що я дома не носив сорочку по штанах, так як у вашім селі носять.

ПЕТРО: Чи ви думаєте, що носити сорочку по штанах, то це приносить чоловікові ганьбу?

ШТІФ: На злодієві шапка горить! Видите як його то вколело. Не маеш чого встидатися тим.

ПЕТРО: З Штіфа, то був такий шляхтич, що носив цайгову камізельку, а паском був підперезаний.

ВСІ: (сміються).

ШТІФ: Гей, небоженьку, ти би мені зараз дав дуляра за той пасок, який я маю дома. Бадю, на два цілі широкий (показує) а довкола оббитий військовими гудзиками. Ти, небоже й вмреш а не будеш мав такого.

ВСІ: (Сміються).

ПЕТРО: Ви аби дарували мені його за дармо, то яб не хотів.

ШТІФ: Не тра, аби я ще таким манігрулам давав.

МАҀК: Виходіть, Штіф!

ЯВДОХА: Вийшли би ви вже троха на двір, най хоч порядок зроблю. (На боці): Десь людські клопи аж в вечер приходять, а тут сидять цілий день як на здикуції. Навіть спочити не має як христинин.

ШТІФ: Грайно, Якиме, може місес будуть троха леші, бо їм щось нині троха гірше.

ВСІ: (Тішуться).

ЯКИМ: (Грає).

(Штіф і прочі співають, однак гра в карти йде далше).

Спів:

Пропала надія, забилося серце
Заплакали очи мої;
Любив я дівчину і то ся минуло, —
Гіренько на світі мені.
Колиб вона знала любов мою ширу,
Вона би любила мене;
Вона би любила, як мати дитину
І серце би дала своє.
І т. д.

ЯВДОХА: Чиж то нема що любити? Десь певно післалисьте її хоч пару долярів цього року.

ШТІФ: А я вас питаю кільки вам посилав Джан як ви були в краю?

ЯКИМ: Співайте цеї-ва Штіф, (грає).

(Штіф і прочі співають):

По Канаді ходжу,
Тай милі рахую;
Де мя ніч захопить —
Там переночую.
Канадо, Канадо!
Яка ти зрадлива;
Не одного мужа

З женов розлучила.
Приїхав в Канаду
Дуляри числити,
А тут мені кажуть:
Йди тайзи носити.

ДРУГА СЦЕНА.

(Входить Джек. В синім убранню, чорний капелюх з маленькими кри-
сами і випученим денком. З під капелюха вирає великий жмут волосся
покучерявленого. На чолі набитий гудз).

ДЖЕК: Ади як гуцульня собі розбирає! Співають
так як би на ніч повїздили з кіньми.

ЯКИМ: А тобі може щось не рихт? Скажи радше
хто тобі такий гудз набив на чолі — а не називай лю-
дей Гуцулами.

ДЖЕК: Хто мені набив цей гудз (показує) це моя
річ. А щож так як ти, манігруло, боїшся носа показати
межи люде?

МАЙК: О! ти файно вмєш показати того носá, але
щось по тїм носі бють...

ВСІ: (Сміються).

ПЕТРО: То десь батлею так його всадив хтось.

ДЖЕК: (Щось шепче Явдосі).

ШТІФ: Ей, не говорив би ти, один з другим, як ні-
чо не знаєш! Той йому набив гудза на чолі, то це ще
ніц великого. Заросте, загоїться, тай слїду не буде. А-

ле поміркуй собі: Джек Фридови аж три зуби вибив, а це вже ніколи не заросте.

ПЕТРО: І ви таке, Штіф, похвалюєте?

ДЖЕК: (веселий). Три зуби, то ще байка. Але хто кого всадив ножем — я його чи він мене? — Щоби я брався балакати, як нічо не знаю. (Злосний). То ті, санамаган, перевалювався рік в Канаді і вже робиться мудрий! А що би він казав як би він був вісім ліг, так як я або ви, Штіф?

ПЕТРО: Невжеж? (з усмішкою). То би не мав ані одного зуба, а Джек має ще всі.

ДЖЕК: Я вам скажу: я є добрий чоловік, але як мене ніхто не зачіпає. Але як мене хто зачіпить, то я тоді гірший чорта. І то вам кажу на шюр.

ШТІФ: Таже нині кожний такий христинин.

ДЖЕК: Скажіть так сами, Штіф, чи не Фрид мене перший зачіпив? Чому він мене не дозволявся чи можна брати мою Кейду в танець? Але то ті, санамаган, не досить, що взяв її в танець, але ще зачав її кісувати в танци. — Ю дем райт жи правда! Він вже давно шукав собі зачіпки. Якось то водив її на сьов, а на галі купив її айскрім... Я вже давно старався 'го пофіксувати.. Аж в неділю здибав на галі.

ЯВДОХА: Я чула, що тебе аж два полісмани брали а ти не давався.

ДЖЕК: Ю бечу, жим сі не давав, але як тими ко-

пистками злупили мене по пальцях, том сі мусів піддати. (По хвилі). Але як би були не прийшли поліцмани, то мусів би бути хтось забитий.

МАЙК: Йди, йди, Джек!

ДЖЕК: Що, ні? Ю бичу лай, жи був би хтось забитий.

ПЕТРО: Через таких-во така біда в Канаді. Через таких наш народ всюда понижають. Такі Джеки приносять ганьбу для нашого народа. Він має то за гонор, коли його полісман провадить... — А дівчатка також такі знаходяться. Її скорше подобається той, що добре грає в карти чи в кулі, на весіллю чи в галі зручно „файтується“ батлею, то це на її гадку буде добрий газда. Але не дурний вигадав: Свій свого все здибле. Джеки з Кейдами а Кейди з Джеками. Яке їхало, таке і здибало. Порядний хлопець чи порядна дівчина ніколи не піде межи ту зграю, що розвалює собі голови, де провадяться різні деморалізації, а радше піде чи запишеться до якого товариства. Бере участь в життю просвітнім і політичним. Словом: стає в ряди суспільности...

ШТІФ: (перериває). Буде, буде! Я вже видів таких порядних тай вчених. Такий якось то приходив мені льоти продавати як ти.

ЯВДОХА: Чогож ти їхав до Канади, як ти такий порядний?

ПЕТРО: Отосьте, вуйно, мудре слівце сказали. — Чого я їхав як я такий порядний? — Я не маю себе за

порядного, але хотів бим, аби люде мали мене за люде. — Чиж ви думаєте, що Канада заповнена лиш такими, як от ці (показує на Джека), що витворили нову, всіма погорджувану, націю „Галішенс“?

ДЖЕК: „(Сердито спльовує).“

ПЕТРО: Ми повинні йти слідами других людей і тим способом здобувати собі образования, гідність...

ШТІФ (перебиває): Як ти, небоже, маєш таку пащеку, то ти можеш льоти продавати. Знаєш забити баки. — о, нема що казати, знаєш.

ПЕТРО: Лоти продавати, це так само чесна робота. — Робити людей богачами — чи це щось поганого?

ЯВДОХА: А щоб тобі по такій правді і лице було чесне. коли кажеш, що то чесна робота. — Та чи тя з памяти викинуло тоді, як мій Джан і Джордж дали якомусь на льоти по 20 долярів, тай не пропало по нинішній день?

ПЕТРО: Чого ви, вуйно, такі забавні, як випете килішок горівки? (Сміючись): Чиж ви думаєте, що той, що натягнув вашого Джана тай Джорджя, то він не належить до тої зграї Джекомахії? А ви думаєте, що він де рекрутував на таку безхарактерність? Не думайте, що всі такі, але треба вміти пізнавати їх.

МАЙК: А от Гарій вторік дав одному аж сто долярів тай лиш дим і нитка за ним.

ШТІФ: О, я брате, Тю таких! Я не дамся здурити жидному, хоч-бися Христом клав передімнов.

Раз на екстра геник заблукався один. Зібрав, вважаєте, купу манігрантів і давай їм брехати за якусь Вотабаску. — Не чув я тої бесіди, бо я був з „лайн менами“ на переді. А тут дали мені знати, гей на збитки. Дав я другому свою лайнебару, а сам лечу туди. Прибігаю в сам час, — він говорить як з рукава. Зробився я ніби дурний, ніби пеній, тай питаю: Чи не продалибисьте мені кілька льотів? „Чому ні? — каже — яж того прийшов сюда“: — Ану покажіть мапу! „А ви знаєте читати?“ — каже. — Що ви питаєте, покажіть мапу. — Дав він мені мапу, а я зараз таки перед ним в кавалочки подер. А він дивиться на ту роботу, тай каже: „Та я тебе сватку ще нині до корту запакую!“ — Невир май до корту, я вже там був, а ти, братчику ханай в руки шуфлю та темпай! — Я звертівся за люзнов шуфлев, а цей в ноги, я за ним. Ех! як не пущу за ним шуфлев, а народ аж лягає від сміху. Аби я здоров був! Ото — кажуть — вуйку, далисьте 'му лекцію. Певно вже не піде більше на геник.

ВСІ: (Бухають сміхом).

ДЖЕК: Дай Боже здоровля аби він ся з вами десь здибав.

ШТІФ: Не тра аби він сі зі мною здибав.

МАЙК: Швіцували бисьте, Штіф.

ШТІФ: Не тра, аби я швіцував.

ДЖЕК: З котрого ви повіта, вуйку.

ШТІФ: Не тра, аби я таким манігрулам казав з ко-
трого я повіта. — Яж тобі давно не казав, що мій повіт
на села розібрали.

ДЖЕК: Такий старцун, за ним вже давно хробак
шукає, а він ще жартувати хоче.

ШТІФ: Не тра, аби за мнов хробак шукав. Я ще
то-рік в дічах розтяв 'го на двоє.

ТРЕТЯ СЦЕНА.

(Входить Нік. Хлопець 9-літний).

НІК: Мамо, мамо! Я назбирав вісім батлів по бе-
ках, а ті, що я відніс, то Жид не хотів дати більше як
кводра.

ПЕТРО: От видите! Замість посилати дитину до
школи, то він йде батлі збирати, а як доросте, то піде
також на галю.

ЯВДОХА (розярена): Зась тобі від моєї дитини!
Я йому мама, а не ти! (Гладить Ніка по голові). А щож
то я з тобою слюб брала? Ти дивися, манігруло, абись
собі пошукав станції! Не хочу твоїх три доляри, тай
гебе не хочу! Агій! Якесь наслання на мене, чи що?!

ШТІФ: То все таке.

ДЖЕК: (Виймає батлю алькоголю і дає Явдосі а-
би заправила). Натє-но, Явдохо, розпустіть і заправте,
так як ви то знаєте.

ВСІ: (споглядають на батлю).

ЯВДОХА: (Бере, заправляє і кладе на стіл. Штіф витягає з під ліжка хліб на закуску).

ШТІФ: Дай Боже здоровля, Джек!

ДЖЕК: Шюр, Штіф!
(Пють всі крім Петра; здоровкаються).

МАЙК: Дайте Нікови килішок горівки, місес!

ЯКИМ: Та де дитині горівки?

ЯВДОХА: (наливає й подає). На, синцю, напийся, тай не буде тебе в середині боліти.

НІК: (Пе і кладе чарку на стіл. Штіф починає нову колію):

ДЖЕК: (ігноруючи Петра). Ми пемо, але комусь оскома. Ха-ха-ха!

ШТІФ: Най терпить, як може..

ВСІ: (Бухають сміхом).

ЯВДОХА: Покірне теля дві корові ссе, а бистре й одної не йме.

ВСІ: (Бухають сміхом).

ЯКИМ: Мовчи язичку будеш їсти кашку...

ВСІ: (Сміються).

ШТІФ: Як би се був хлоп не відзивав, то був би випив килішок горівки.

ЯВДОХА: Говорить своє. Він може був би мовчав як був би знав, що Джек має батлю.

ШТІФ: Я все своє казав тай кажу. Ти дивися з чого хліб їш, а політику лишн другим.

МАЙК: Е, так зле не буде. Петро перепросить Джека.

ПЕТРО: А може ви би знайшли собі яку іншу бєсїду, а не за мене? (Збирається і виходить).

ШТІФ: То ті, санамаган, манїгруда! — Так як би 'го ніхто не знав.

ЯВДОХА: (Підпита). Та то нема що дивуватися. Його така ціла фамілія.

ДЖЕК: (Зриваєсь). Видите місес, як би я був не зважав, що він ваш краян, то я був би го зараз пофіксував. Ю бечу, жи вам на шюр кажу.

ЧЕТВЕРТА СЦЕНА.

(Входить Джан з дїнеркою в руках).

ДЖАН: Ади, який тут празник. Хлопам добре поводиться. (Здивований): Ов, і Джек тут є... А тебе коли з корту випустили? (Підсуває на ньому капелюх): Алеж ти, брате, гудзяру набив! І чим же він тебе так там всадив?

ДЖЕК: (Нєсмїло). А чим же як не батлев.

МАЙК: Ет, що ви будете заглядати як сорока в кістку. Беріть-но' оце, що добре робить. (Подає фляшку): Але кидайте від разу два або три, бо ви свіжі.

ДЖАН: (Пе на-раз два). Ов, але мощна! А хто то приніс? Каху!

ШТІФ: То Джек десь таку засватав.

ДЖАН: А то ти, стара, заправляла?

ЯВДОХА: Ти чѳ такий? Таже знаєш, що я, а не їмосць.

МАЙК: Що то говорити. Хто годен, той не голоден.

ЯВДОХА: А може би ви не посмішувалися з мене?

ЯКИМ: Вже то вони знають файно заправити. А ще як додадуть якихось коріньчиків, то аж проситься пити. Аби я так здоров!

ЯВДОХА: А може би ви не посміхалися з мене!

МАЙК: Но сир! Боже борони! Але, що правда, то правда, вмієте тай вже. От най скажуть Штіф, як ялось ту Фридриха заправила, щоби її і пес не пив.

ШТІФ: А най її колера возьме з її заправляванням. Цілу батлю поцсувала.

ВСІ, а найгірше ЯВДОХА: (бухають сміхом).

ШТІФ: Смійтеся! Вам добре сміятися а мені не до сміху, бо я дав доляра.

ДЖЕК: Або Фридриха виділа коли батлю? Як на Великдень, так знов на Великдень. Чоловік її як возьме пейду, то скоро втікає, аби 'го хто не затягнув до готелю.

ЯКИМ: Видите, я вже таких лукавих людей не люблю.

ДЖАН: Я рахувати, свойов Явдохов не хвалюся, що очі видять: Вона бувало ще в краю як спече паску, то бігме, аж ксьондз засміються, така файна і вдатна. Таки ціле село мало її за газдиню.

ДЖЕК: Не знати кому тут вірити: А во цей ваш манігрула Петро казав, що їм одна жінка писок дерла аж до вух за пльотки.

ЯВДОХА: (Пяна плаче). Видиш, я тобі не казала, аби ти його відправив? Ой Боже мій, Боже! Такий, вибачте, тихоліз буде мені гонору вривати! Та я йому баняком голову піблю, окропом очі випарю! (До Джана): Тай тобі разом з ним! Я тобі казала, що я його не хочу!

МАЙК: Та ще нині перед всіма казав, що як ваш Нік доросте, то буде битися по гаях.

(Джан ходить сердитий по хаті, нарешті бере Петрові річи і кидає під поріг. Валізку, убрання, черевічки, а вресці бленькит. Валізу копає ногою).

ДЖАН: Чекай, манігруло, я ти покажу чюю жінку меш цинцурувати помежи люде.

ПЯТА СЦЕНА.

(Входить Хаєм. Явдоха носиться з бараболями).

ХАЄМ: Добрий вечер! Ну, містер Джан, коли мені віддасте довжок? Вчора була пейда, а ви навіть не приходили до мене. Я вас прошу, Джан, може хоч десятку дасте тепер... (Розглядаючись, побачив Штіфа й каже): Ов, і ти старий пес сидиш тут, коло фляшки? Нащо ти продав ту книжки на борт, що взяв у мене на лять долярів? Що то може бути свиню! Прийшов до мене, скривився, аби 'му дати книжку, бо не має що їсти, а воно, дідке, таки того самого дня продало за три доляри і пропило.

ШТІФ: (з криком). Я тобі зараз дам дідька! Пропив, не пропив, але рахувати своє: зароблю тай віддам.

ХАЄМ: А щоби ти в криміналі робив, ти паскідник, ти!

(Явдоха в куті струже бараболі).

ЯВДОХА: То не ліпше було дати мені, Штіф, за те, що вас обпираю, та облатую, але ви всі пропили?

ШТІФ: Дам вам всім, ще вас чорт не хапає — дух святий при нас хрищених.

ХАЄМ: (до Джана). Ну, як же буде, містер Джан?

ДЖАН: Йдіть, йдіть! Я вам завтра принесу.

ХАЄМ: Але принесіть, прошу я вас. (Виходить).

ЯВДОХА: Де яка хвороба вирве, а все до нас за грішми.

СЦЕНА ШЕСТА.

(Входить Кейда. В білявім капелюсі, довкола дрібненькі квіточки).

КЕЙДА: Гело, Джек!

ВСІ: Гело, гело, Кейді!

(Кейда розбираєся, сідає й говорить щось з Джеком).

МАҀІК: Заграй-но щось, Якиме! Штіф підуть з пайпов трошка трісуна.

ВСІ: (Сміються).

ЯКИМ: (грає коломийки).

ДЖЕК: Ходи, Кейдо, обернемся з раз. (Джек з Кейдою гуляють, а відтак Джан з Явдохою, а Штіф встає і на місці підтрясається й співає).

ШТІФ (співає):

А я хлопець молоденький,
Вус ми ся засіяв:
Котра дівка чорнобрива,
Кімцигир до мене!

Та як я си заспіваю,
Та як я си вівкну;

Біднаж моя головонько —
Аж не виджу світа.

Та як мене молодого
Восинтирували, —
Дали мені синій кабат,
Тай червоні штани.

Ой ішов я вулицею
Темненької ночі,
Сидить біда на вороттях —
Витріщила очі.

Я на біду тюга, тюга, —
Біда полетіла;
Як би була не палиця,
Булаби не з'їла...

Тай не співай небораку
Ні цеї, ні тої
Бо як я ти заспіваю
Не зайдеш до дому.

Я гуляю я буяю
Нічо ся не бою
А за тії співаночки
Дам я тобі дулю.

У-у-у-у.....!!!!

(потім свище і вівкає).

(Джек, Кейда, Джан і Явдоха перестають гуляти.
Джек обтирає чоло).

ДЖЕК: Алем си лопнув як меду!

ЯВДОХА: (До Джана). Йди но, Джаник, врубай мені трохи патиків! (до Джека). Але Қийда виадидува-лася на гали, то так йде як снувавка.

ДЖАН: (Виходить).

КЕЙДА: Та що це, місес, за гуляння? чи ви ліпшо-го не виділи?

ДЖЕК: Явдоха як гуляли в краю, то як їм став я-кий парубок на ногу, то оттак (показує) підсакували з болю.

ЯВДОХА: Не тра аби мені парубок ставав на ногу.

ШТІФ: Видите, давно цього не було, що тепер. — Якись, вважаєте, повиходили люде, якись дреси, якись кацабайки... Кажу вам, в цій Канаді всьо до гори но-тами переверталосе. Приїде манігрант з краю тай дов-го робиться несмілим, нім те все пізнає.

КЕЙДА: (розвиває накунок і показує). Подивіть-ся, місес, який собі купила дрес.

ЯВДОХА: А кілько коштує? Певно дала зо пять долярів.

ДЖЕК: Не тра аби вона дала пять долярів! — Во-на купила десь в секен генд сторі. А деж вона має гро-ші? Таже вона як який цент має, то все дає кавалерові, аби її любив. Я не думаю вже більше за ню сидіти. На-

коли бим ще раз її zobачив, що виводить денци з другими, то я їх обоїх пофіксую!

КЕЙДА: Ти коли бачив, аби я кавалерам давала гроші?

ДЖЕК (наспакує): Не далась якосьту Нікови дукляра? кажи; не далась?

КЕЙДА: А тобі що до того? Я йому позичила, а не дала.

ДЖЕК (іронічно): Позичила, каже. На вічне віддавання...

ЯВДОХА: Ой, дівонько! — Ти як би віддалася за нього, то ніколи не бачила бись centa як сліпа курка зерна.

ДЖЕК: Ні, вуйно. — Але скажіть так самі. Кілько нже раз мені за ню голову побили? Кілько я через ню в корті насидівся? (з плачем): А тепер вона тобі фіст показує. — А цей гудз (показує на чоло) через кого, Кейдо, як не через тебе? За кого я бився — га?

ШТІФ: Щем не видів, аби парубок перед дівков плакав.

ДЖЕК: Скажіть так сами, вуйку Штіф, як мені не має бути жаь, коли вона другим дає гроші?

ШТІФ (злосний): А ти чо, як прийде літо, валяєшся цілими днями по місті? А ти не годен з веснов записатися тай десь виїхати в роботу, так як другі роблять?

А ти спускаєшся на дівочий гріш?! — Тьфу! на такого парубка!

ЯКИМ: А ви чо такі, Штіф? Таже знаєте, в місті все чоловік випе шкляночку зимного пива, ну, не без того би ся часом батлина не зявила. А в поли, знаєте, цего вже нема.

МАЙК: Хто хоче пса вдарити, то бука знайде, що то говорити. Ми як робили то-рік на Мекензові лайні, то двацять миль їхали гангаров і завше привезли батлину або кичок.

ДЖЕК (ображений): Що ви так гризитеся моїми грішми? (оглядається). А де є Нік? — Закличте но Явдохо Ніка.

ЯВДОХА (виходить і кричить): Нік, Нік, Ніку! а ходи сюда.

(Входить Явдоха, за нею Нік).

ДЖЕК: Слухай Нік! Маєш тут дуяра; махай до лікер штору і принеси батлю. Але гарьоп, то дістанеш пять центів.

НІК (виходить, а за хвилю вертає): А якої взяти? Бренді, чи тої до розпускання?

ДЖЕК: Возьми бренді.

(Нік виходить. До хати входить Джан з дровами на руці).

ДЖАН: Такі ті дрова дорогі, що най то світ не знає.

МАЙК: Тепер всьо дороге.

ЯКИМ: Я чув, що мають готелі скасувати, але перше мають збирати підписи, чи люде хотять, аби знести.

ДЖАН: А ви підписалибся, Штіф?

ШТІФ: А деж я вмю писати?

Майк: Ну, але чи дали биєте хрестик, як би до вас прийшли?

ШТІФ: Не тра аби я дав хрестик.

ЯВДОХА: Та як знесуть готелі, то будете мати більше грошей, бо не будете пити.

ШТІФ: Або то що я буду з грошей цвяки робити? Я все свое казав тай кажу: Що нині чоловік варта без кілішка горівки? А не дай Боже слабости кижкої, то чим се християнин занесе?

ЯКИМ: Е, як би так всі думали як ви, Штіф, то не знеслиби, але я чув, що багато за тим, аби скасувати, а найбільше жінки.

ДЖАН (до Явдохи): Не знав, чи і ти, стара, налєжиш до тих жінок? Може ви тут добре радитися як я піду в роботу.

ВСІ: (сміються).

ЯВДОХА: Або й жінки будуть голосувати?

ШТІФ: Є сир! баби будуть в горшки голосувати.

МАЙК: Ет, що ми будемо за готелі говорити! Розкажіть-но, Штіф, як то ви підгодилися за півтретя дочча.

ШТІФ: А най 'го колера возьме з його голенням! Послухав дурного тай сам дурним зістав.

ЯКИМ: А то що, самі дурні йдуть голитися?

ВСІ: (бухають сміхом).

МАЙК: Та розкажіть, Штіф, я думаю, що це чистий рабунок.

ШТІФ: Не рабунок, але дурний розум.

ВСІ: Та розповідайте, Штіф, як то зайшло, розповідайте.

ШТІФ: Бодай я був в останний раз ходив! — як би був доложив ще пятьдесят центів, то було би два пів-кички. Булибися люде забавили і я з ними.

ВСІ: Ну кажіть вже, кажіть.

ШТІФ: Та таке було: В суботу прийшли ми до міста; перейшлися ба сюда, ба туду... Але Яким вступив до лікир штору взяти батлину на неділю. А ми поставали під вікно, тай оглядаем батлі. Бил каже: Та коштуе доляр, та доляр й пів а та аж два доляри. — Не знати кільки та коштувала би, що в середині, та велика? — кажу я, „А-ви як би занесли її”, — каже Бил. — Вже яби якомсь заніс її, коби лиш він мені її дав. А ті аж за-

ходяться від сміху. Вийшов Яким тай каже: „Пійдіть Штіф тай підголїться, та підемо нині до фортиграфії. Завтра я буду писати лист, тай пішлемо до краю.“ — Послухав я дурнисько тай пішов. Приходжу — посадили мене на таке крісло, що лягається, тай щось булькнув до мене. А я кажу: ес! Намочив він мені голову, а потім знов щось сказав, а я кажӯ: ес! Ей, дивлюся, а цей розбив мені яйце та мені на голову. Ех, як не зірвуся, та до нього: Воцумерія, Джан?!

Всі: (Вухають сміхом).

ШТІФ: Сів я знов, тай міркую: ото ми, небоже, обсмішиш голову, що не буду міг межи люде показатися. Але що робити? Вже чекаю кінця. — Скінчив він тай каже: „Орайт, Джек“. — Встав я, дивлюся до люстра і самий себе не пізнаю. Кажу вам — о десять літ молодший!

ЯВДОХА: Такі сьте були файні, Штіф?

ШТІФ: Знаю же тре' заплатити а тут як на збитки не маю дрібних десять центів. Виймив я пятку, тай дав. Той пійшов до каси і відтіль приносить мені два доляри й пів. Наробив я крику, зачав садити му гелів, а тут прилетіло двох, тай мене за ковнір, та на двір. Ще вибачте якийсь копнув ня в дверях.

ДЖЕК: Певно він мастив вас пахньонцими миделками та олійками, а, мусите знати, це дорого коштує.

ШТІФ: Аби його баби мастили, лайдака одного!

Видите, від коли в Канаді, вже Богу дякувати семий рік, а ще ніхто мя не здурив. — Аби я так здоров, що вам правду кажу.

ЯВДОХА: Ігі на вас! А ви чого клинетеся, таже ми вам вірим.

(Джек через цілий час Штіфового оповідання пильно розмовляв з Кейдою).

ДЖЕК (встає і дивиться у вікно): От вже йде ваш приятель.

ДЖАН: Який приятель?

ДЖЕК: А цей манігула, Петро. Що, не знаєте його?

ДЖАН: А, в сам раз приходить! Я тепер маю густ пофіксувати його.

ЯВДОХА: А Господь би йому не простив!

СЕМА СЦЕНА.

(Входить Петро і Андрух).

АНДРУХ: Добрий вечер.

ШТІФ: Дай Боже здоровля!

АНДРУХ: (заходить та зі всіми витається. Петро глядить на порозкидувані річи, а Джан ходить сердитий по хаті; готовий до бійки).

(Джек зрадливо тішиться, а Штіф мішає картами).

ПЕТРО: То котрий не мав роботи, та розкидав мої річи?

ДЖАН: (грізно) Я!

ПЕТРО: А ви що? Женилися чи що?

ДЖАН (дуже злосний): Ти манігуло! То хто брав з цею жінкою слюб, я, чи ти? — Ну, кажи!

ПЕТРО: Хрестіться, Іване, а щож то я, Боже борони, вам жінку відбираю, чи що? (звертається до Явдохи): То що, Явдохо?

ЯВДОХА: Ти не знаєш що, повісенику? Ти коли видів аби мені жінки роздерали писок за пльотки?

ПЕТРО: Маєш тобі напасть на гладкій дорозі. Чекайте, ми завтра побалакаємо, бо ви нині троха п'яні! (показує на чоло).

ЯВДОХА: Зась тобі від мене! Я випила але не за твої гроші!

ДЖАН: (кидається на Петра, якийсь час борикаються, врешті Петро кидає Джана на землю і паде з ним також. Джек кидається з батлею а Явдоха з пати-ком).

ПЕТРО: Г'валт, люде, ратуйте! Андруху, біжи за поліцманом.

(Андрух хоче йти, Явдоха в дверях не пускає, Андрух пручає її й вибігає. По хвилі Петро з розбитою головою виривається й тікає. — Все перепуджене. —

Джан ходить по хаті і від часу до часу поглядає у вікно).

ЯВДОХА (розпатлана, п'яна заводить): Ой, Джанику мій, Джанику! через такого манігрулу поліцман возьме тебе до корту...

ОСЬМА СЦЕНА.

(Входить Андрух, за ним поліцман а відтак Петро. Штіф бере шапку й хоче йти на двір).

ПОЛІЦМАН: (Не знаючи справи, затримує Штіфа).

ШТІФ: Мі но, містер, мі но файт. Ай ди но гу файт.

ЯВДОХА: Та чекайте, Штіф, може треба буде посвідчити, а ви знаєте балакати по англійськи.

ПОЛІЦМАН: Гват из ді тробель гір?

ЯВДОХА: Кажіть, Штіф, що він собі самий шукав напасти. Він мене пускав в сміх, що мені люде писок дерли.

ШТІФ: Ай ди но, містер (показує на Явдоху), гі орайт, гі но файт; (показує на Джека і Джана): Джан і Джек файт Піт.

ПОЛІЦМАН: (Хапає за ковнір Джана а відтак Джека й виходить).

(Явдоха і Кейді в голос заводять, Петро пакує свої річи).

ШТІФ: Маєте щастя, що я не сказав за вас.

ЯКИМ: Дайте спокій, Штіф, а нам хто буде варити їсти?

ШТІФ: (здвигает плечима). А може той манігрула справді нічого не винен... Пан Біг то святий знає.

(Заслона спадає).

К і н е ц ь.

